

Appel van 18 juni 2020

Het is vanuit Dinant (België) dat ik op deze 18 juni 2020 met u spreek, vóór deze brug waar luitenant Charles de Gaulle, op 15 augustus 1914, een eerste bewijs van zijn grote moed gaf. Hij voerde het bevel over de elfde compagnie van het 33ste infanterieregiment en probeerde de Maas over te steken, toen een kogel hem in de rechterknie raakte. Hij was toen 24 jaar oud.

Dit beeld herinnert niet alleen aan deze episode van de Grote Oorlog. Het werd, ter gelegenheid van het eeuwfeest, ingehuldigd door Bernard de Gaulle, de neef van de generaal, en door Konrad Adenauer, de kleinzoon van de stichtende kanselier van de Bondsrepubliek Duitsland. Deze plaats roept dus ook deze twee Staatslieden op, die vanaf de terugkeer van de generaal aan de macht in 1958 de bouwers waren van de Frans-Duitse vriendschap en van het Europa van de Zes.

We weten dat men eerst aan de macht moet zijn geweest als men opnieuw aan de macht wil komen. Het was 80 jaar geleden, op 18 juni 1940, vanuit Londen, op de BBC, dat Charles de Gaulle de leider van het Vrije Frankrijk werd.

Na te hebben betreurd dat "de leiders die jarenlang aan het hoofd van de Franse legers hebben gestaan, een regering hebben gevormd (die), met als argument dat onze legers de nederlaag hadden geleden, contact heeft opgenomen met de vijand om de gevechten te stoppen", richtte generaal de Gaulle een uitnodiging om met (hem) contact op te nemen aan, "de Franse officieren en soldaten die zich op Brits grondgebied bevinden of die op Brits grondgebied zouden komen, met of zonder hun wapens, (evenals) aan de ingenieurs en gespecialiseerde arbeiders van de wapenindustrie die zich op Brits grondgebied bevinden of die op Brits grondgebied zouden komen".

Hij stelde de Fransen gerust en vertelde hen dat er nog niets verloren was. Vervolgens beloofde hij hen dat "Wat er ook gebeurt, de Vlam van het Franse Verzet mag en zal niet gedoofd worden". »

Op deze 18de juni 2020, constateer ik, dat de Europese instellingen, althans sinds 2005, niet meer in staat zijn om de doelstelling van " een steeds hechter verbond tussen de volkeren van Europa" tot stand te brengen. Deze doelstelling werd echter in 1949 vastgelegd in het Statuut van de Raad van Europa, in 1957 opgenomen in het Verdrag van Rome en vervolgens, in 1992, in het Verdrag van Maastricht. Ze staat sindsdien in artikel 1 van het verdrag betreffende de Europese Unie voor. Toch valt de EU uit elkaar, Brexit is een feit, de grenzen sluiten zich voor de ongecontroleerde migratiestromen en het coronavirus.

De werking van de Europese Unie is inefficiënt en ondoorzichtig. Ze is in toenemende mate gefragmenteerd, verzwakt en teruggebracht tot "onbekwaamheid, wat een verraad aan haar bestuursopdracht is",¹ een verraad dat vergelijkbaar is met dat van juni 1940.

De Commissie heeft zichzelf aan de Raad ondergeschikt gemaakt. Ze beheerst perfect het Ambtenarees en is kampioen in het ter plaatse trappelen. Door aan te kondigen dat er iets gaat gebeuren, doet ze ons geloven dat het al gebeurd is.

¹ Zie François-René de Chateaubriand, « Polémique » in *Œuvres complètes du vicomte de Chateaubriand*, volume IV, Paris, Furne, 1834, p. 685.

We zitten met een een Assemblée-regering, die per definitie ineffectief is: na machtsmisbruik is dit wat er is geworden van de Europese Raad, die, bij gebrek aan een visie op de toekomst, zijn in de Verdragen vastgelegde plicht om de EU richtingbepalende doelstellingen op middellange en lange termijn te geven, niet nakomt.

Het Europees Parlement is verstoken van de essentiële rechten van een wetgevende macht: stemmen over de belasting en de begroting, de regering inzweren, wetgevende initiatieven nemen. Hoewel het ogenschijnlijk met algemeen kiesrecht verkozen is, is het illegitiem, want in tegenspraak met de gelijkheid van burgers van de Unie ingeschreven in artikel 9 van het verdrag betreffende de Europese Unie.²

Deze onenigheid, deze inefficiëntie zal de ergste economische recessie sinds 1929, die onze regeringen, met *lockdowns* en het iedereen voor zichzelf, veroorzaakt hebben, nog verergeren.

Sinds 17 september 2015 heb ik drie boeken en heel wat artikelen in de pers gepubliceerd, en daarbij 180 lezingen gegeven in België, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Kroatië, Italië en Spanje, maar ook in de Verenigde Staten van Amerika en Rusland, waardoor ik aan meer dan 9.000 mensen heb kunnen uitleggen waarom Europa een federaal bestuur nodig heeft en hoe het tot stand kan komen.

Overmorgen, op zaterdag 20 juni, werd ik uitgenodigd om in Estland te spreken, maar het sluiten van de grenzen leidde tot uitstel van deze conferentie. Dankzij het geleidelijke herstel van de bewegingsvrijheid kan ik hier, in Dinant, de rondreis door Europa hervatten die ik vijf jaar geleden in Brussel ben begonnen.

Zoals president Steinmeier op 8 mei in Berlijn zei: "We moeten Europa verenigd houden. We moeten denken, voelen en handelen als Europeanen."

Geïnspireerd door Charles de Gaulle zeg ik u: de Vlam van het Europese Verzet mag en zal niet gedoofd worden. De federale grondwet voor de Verenigde Staten van Europa komt er!

Jean Marsia
Président SÉD

² Volgens het arrest van 30 juni 2009 van het Grondwettelijk Hof van Karlsruhe.